

Милосав Тешић
КРУГ РАЧАНСКИ, ДУНАВОМ
КАО ЛАЂА ПО ПУЧИНИ

*Ден же и ношт бегајуште...от места на место,
аки корабљ в пучинах великаго океана бегствујемо*

*Арсеније III Чарнојевић,
у Писму од 29. октобра 1705,
руском посланику у Бечу*

I

Јаблан-пера, рит до рита.
Јато врана се ракита.

У зев Куће рашчлањене
маховина с црепа блене.

Тмурно тоне придев зиме
у окрњак месечине.

Скончавају, кроз неместа,
ратник, овца и невеста.

Уз невреме време пузи.
Лутај, роде, по каљузи.

(Римовање не смирује –
но несрећу раскриљује.)

Јовановић је ли Паја
она звезда изнад гаја?

II

Полијелеј. Сухо уље.
Стргнут печат с хрисовуље.

Изнад леле тужи јао.
У мочвари мрак заспао.

А сећањем, валовито,
уз брегове крене жито.

А Љевишка, а Љевишка...
Модри ли се она жишка?

(Постојиш ли, постојбино,
или маглом вејеш, трино?)

Златаст вео с Богомајке
разапне се о заранке.

Прекрсти се ребром, крове,
над свиралом кућне зове.

III

Тескобно је. Крик у дистих:
Чарнојевић, трешње – триптих!

Изван кобне патетике
жижи рубин тавне слике.

Уз кубе се пали јечам.
Звецне метал: Призрен, Звечан.

Каменолом који лети,
арханђели то су Свети.

Ластавицом трепне стреја.
Ланен глас је Сентандреја.

Реч до речи – дрхтав додир:
прстен, рука, златан кондир.

Кућне сенке, у трептају,
Не гасе се – а не трају.

Извор: Милосав Тешић, *У тесном склопу, Изабране и нове песме*,
Задужбина „Десанка Максимовић”, ИП Просвета АД, Народна библиотека Србије, Београд, 2005.